

Důvody pro **NE**zasahování proti kůrovci v NP Šumava:

- (a)** Kácení většinou kůrovce nezastaví, spíše ho „povzbudí“.
- (b)** Zmlazení pod korunami uschlých smrků je dostatečné.
- (c)** Tzv. zásahy proti kůrovci redukují až o 80% toto zmlazení.
- (d)** Kácení redukuje mnohem více než vlastní žír řadu druhů (ne jen rostlin) typických pro horské smrčiny.
- (e)** Kácením se odvádějí cenné živiny z ekosystému.

(f) Kácení eliminuje i jedince smrku odolné k žíru kůrovce, které pak nemohou dát vznik odolnému potomstvu.

(g) Na pasekách se uplatňují více plevelné druhy, které brzdí spontánní obnovu.

(h) Časem popadané souše vhodně brání přístupu zvěři, která ožírá (až eliminuje) žádoucí listnáče.

(i) Zalesnění holin tradičním lesnickým způsobem povede ke vzniku hustých porostů, které budou za nějakých 100 let opět náchylné k ataku kůrovcem.

(j) Spontánní sukcesí se selektují vhodné genotypy a vytvoří se zřejmě rozvolněný smrkový porost s příměsí listnáčů, který bude odolný vůči kůrovci.

Závěr:

Na žír kůrovce lze pohlížet jako na pozitivní přírodní faktor, který pomáhá obnovit přirozenější strukturu šumavských smrčín. Chce to však pohlížet na celý jev v širších souvislostech a delším časovém měřítku.

Kde jinde, než v jádrových zónách národního parku by měly mít ekologicky podložené přístupy přednost před technokratickými řešeními?

Výsledky vycházejí z desetiletého výzkumu trvalých ploch v horských smrččinách na Šumavě (Jonášová & Prach 2004 aj.)

a dalších výzkumů spontánní sukcese v narušených ekosystémech.

(V České republice je méně než 1 % lesů ponechaných spontánnímu vývoji.)

Děkuji za pozornost.